

КНИГА ЗВИТЯГ

рою «Славні козаки»
навчально-виховного
комплексу
«Загальноосвітня школа І-
ІІІ ступенів №3-колегіум»
Смілянської міської ради
Черкаської області

Атрибутика рою

Склад рою

№ з/п	П.І.Б.	Рік народження	Клас
1.	Григор'єва Іванка	2009	10
2.	Курява Валерія	2009	10
3.	Марюхіна Марія	2009	10
4.	Савчук Артем	2010	10
5.	Плюта Артем	2009	10
6.	Топчій Олександр	2009	10
7.	Голоднюк Поліна	2009	10
8.	Хоменко Дарина	2010	10

Виховник: Чуйко Олег Анатолійович

Керівник: Гаращенко Світлана Володимирівна

Розділ "Здобуток"

Багато років впроваджується у шкільне життя нашої школи Всеукраїнська дитячо-юнацька військово-патріотична гра «Сокіл» («Джура»). Вона стала невід'ємною складовою національно-патріотичного виховання учнівської молоді. Виховна система гри «Джура» включає в себе постійну роботу у школі протягом усього навчального року, дає можливість залучити до спільної дії учнів, педагогів, батьків, представників місцевого самоврядування та громадських організацій.

Виховна система гри «Джура» базується на козацьких традиціях. Така форма виховної роботи з учнівською молоддю є надзвичайно ефективною та актуальною, зважаючи на складні військово-політичні умови, що нині склалися в Україні. Високий рівень обороноздатності України може бути забезпечений не стільки новітніми зразками зброї, але, у першу чергу, високим рівнем патріотизму громадян, наявністю в них потрібних умінь та навичок із загально-військових дисциплін, вміння зберегти своє життя і здоров'я в умовах воєнного стану, надання першої допомоги, а головне – їхньої готовності захистити Україну від будь-якого агресора. Народ-патріот – непереможний.

Військово-патріотичне виховання учнівської молоді на засадах козацької педагогіки знайшло відображення у дитячо-юнацькій військово-патріотичній грі «Сокіл» («Джура»). У рамках цього проекту в навчально-виховному комплексі «Загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів №3-колегіум» організовано козацький рій *«Славні козаци»*, який діє під гаслом: *«Нам вогні в таборах не згасають, над степами лунають пісні, і братами себе відчують загартовані наші бійці!»*.

Робота рою «Славні козаки» в 2025-2026 н.р. була організована відповідно до запланованих заходів. В 2025-2026 році рій «Славні козаки» брав участь в циклі гутірок для роїв середньої і старшої вікових груп Всеукраїнської дитячо-юнацької військово-патріотичної гри «Сокіл» («Джура») за що отримав дипломи Черкаського обласного центру туризму і краєзнавства. Перелік основних заходів та їх висвітлення:

Посади історію

<https://www.facebook.com/share/v/18LikHKLUC/>

Жива розмова

<https://www.facebook.com/share/p/1ACUfKH1qj/>

День національної гвардії України

<https://www.facebook.com/share/p/1KaeSatQfw/>

Історія, що пишеться на наших очах

<https://www.facebook.com/share/p/1Dm1Gg2uxT/>

День українського добровольця

<https://www.facebook.com/share/p/1H3mD8Bk85/>

Вона відкрила

<https://www.facebook.com/share/p/1SoJ8krJH1/>

#ДіалогКрізьСтоліття

<https://www.facebook.com/share/v/1BG1M7Xf4R/>

День національної молитви

<https://www.facebook.com/share/p/18mWG8fwaG/>

#Вірші_крізь_час#Герої Небесної Сотні

<https://www.facebook.com/share/v/17UKJRQsEy/>

День Героїв Небесної Сотні

<https://www.facebook.com/share/p/17yp3WvzE3/>

Герб України

<https://www.facebook.com/share/p/1H44CrhYV4/>

[**#ЧОЦНПВ, #ВонаВідкрила, #УкраїнкиВНауці**](#)

<https://www.facebook.com/share/p/1Df2qC9gxJ/>

День Соборності України

<https://www.facebook.com/share/p/1LEe9jYm7e/>

Монетка добра

<https://www.facebook.com/share/p/18GhB8iZ1F/>

#ЧОЦНПВ #Schedryk_2026

<https://www.facebook.com/share/p/17UfshHh89/>

Волонтерська робота

<https://www.facebook.com/share/p/1BDKPGRtkv/>

[#Оскар Че #ЧОЦНПВ #Черкаські пороги #джюра 2026 #dzhura 2026](#)

<https://www.facebook.com/share/v/17yuh6dQ3M/>

[#ЧОЦНПВ #Етнотиждень #Красзнавство](#)

рій Славні козаки

<https://www.facebook.com/share/p/1Bvy3AYHPg/>

"З чарівного мішечка"

рій Славні козаки та учні школи #3-колегіум

[#ЧОЦНПВ #Етнотиждень #Красзнавство](#)

<https://www.facebook.com/share/p/1CTQY5WJJE/>

[#не ний #ненивство #ЧОЦНПВ #Черкаські пороги #джюра 2026 #dzhura 2026](#)

. Рій "Славні козаки"

<https://www.facebook.com/share/p/1HbEyQarw6/>

<https://www.facebook.com/share/17iqgk23NU/>

[#ЧОЦНПВ #черкаські пороги #джюра 2026 #dzhura 2026](#)

Рій " Славні козаки"

<https://www.facebook.com/share/p/1NUZHzyTK2/>

Волонтерство

<https://www.facebook.com/share/p/1BmgZhSpiC/>

[#день УПА #повстанські пісні #dzhura 2026, #ЧОЦНПВ](#)

<https://www.facebook.com/share/v/1CDYn5Thmk/>

[#День прапора #ЧОЦНПВ](#)

<https://www.facebook.com/share/p/18ifKYTmDy/>

Відмінник Захисту України

<https://www.facebook.com/share/p/1GbZVvfS4r/>

Нагороди

Інформацію розміщено <https://www.facebook.com/share/p/1Ac2owC9J6/>

Багато років заклад тісно співпрацював з волонтером, батьком наших учнів Саражі Івана та Саражі Марії - Саражею Євгеном. Постійно учнівський, батьківський, педагогічний колектив надавав волонтерську підтримку, а він відвозив в гарячі точки на Схід. Юні джури провели дослідницьку роботу тісно співпрацюючи та спілкуючись з Іваном, який надав матеріали, фото про життєвий та воєнний шлях свого батька.

На долю України випадали випробування війнами та революціями. Стосовно подій 2013-2014 років використовують різні терміни – Революція гідності, Євромайдан, Єврореволюція, та суть тих подій від цього, звичайно ж, не міняється. Запалені душі людей були невгамовними, неначе ріка, що не знає перешкод. Революція не була лише боєм за владу, вона була битвою за гідність кожної людини. У серцях українців запала вічна іскра віри у майбутнє, яке мало бути кращим. І коли вже здалося, що вогонь вимовив своє останнє слово, він продовжував горіти в серцях тих, хто вірив у справедливість та волю.

Євген Саража

Революція Гідності стала не лише сторінкою в історії, але й невмирущим символом боротьби за право бути вільними. Суспільні зрушення, що принесла нам Революція Гідності, мали колосальне значення для нашої країни. Насамперед, революція «оголила» справжніх патріотів, які відчували мало не особисту відповідальність за подальший розвиток держави. Євген Саража був одним із таких людей. Він завжди був готовий прийти на допомогу, здавалося, що його нічим неможливо зламати, налякати. Йому було байдуже на думку інших, він вважав це своїм обов'язком та призначенням. Він був волонтером та завжди допомагав тоді людям, він часто приїзжав і привозив все необхідне в той час людям. Мама згадує ті моменти, як вона хвилювалася за нього, як

просила бути обережним і частіше їй телефонувати. Вона розуміла, що виховала його правильно, що він став взірцем.

Євген Саража і Революція Гідності

21 листопада 2013 року півтори тисячі людей вийшли на площу в знак протесту проти того, що проросійський президент Віктор Янукович відмовився підписувати документ

Майдан незалежності. Революція Гідності 2013-2014 роки

Віктор Янукович, четвертий президент в Україні

до якого держава йшла роками: угоду про асоційоване членство України в Європейському Союзі. Вночі 30 листопада на вулиці продовжували залишатися кілька сотень активістів, переважно студентів. Одним із учасників Революції Гідності був і смілянин Євген Саража, який з перших днів, керуючись ідейними спонуканнями, був волонтером.

Маючи загострене почуття справедливості, він не міг стояти осторонь рушійних подій у державі. Відчував свій обов'язок перед країною і насамперед перед собою. Євген намагався всіма силами допомогти і робив все що міг.

Усіх жорстоко розганяла поліція, в відповідь на що 1 грудня в центр Києва з'їхалися сотні тисяч людей. Міліцейське свавілля скликало людей, обурених корупцією, узурпацією влади, політикою русифікації та зближення з Росією. Після жорстокого побиття молоді

Волонтер Євген Саража

спецпідрозділами силовиків на головній площі Києва – майдані Незалежності, протестний рух перетворився на тривалу кампанію громадянської непокорності владному режиму, корупції та порушенням прав людини.

Вихід людей на вулиці в листопаді 2013 року після відмови уряду підписати угоду про асоціацію з Європейським Союзом більшість експертів визначають як цивілізаційний вибір. Продовження громадських протестів і самоорганізація суспільства у відповідь на тиск із боку держави та єднання громадян для захисту України від військової агресії на сході свідчать про надзвичайну важливість цього вибору. Три місяці тисячі людей жили на площі

столиці. Вільний час і творча енергія не могли не спрямуватись у дієві товариства та цінні проекти. Майдан обрив громадськими ініціативами, десятки з яких діють і розвиваються досі.

Тактично Євромайдан домігся втечі президента-диктатора, відставки уряду. Після виборів Україна обрала європейський вектор розвитку - стала асоційованим членом ЄС, громадяни отримали право безвізового в'їзду в Євросоюз, внаслідок зони вільної торгівлі з ЄС товарообіг із країнами Європи стало зростає. Стратегічно – країна повернулася спиною до свого минулого, “тюрми народів”, як у нас називали по-народному Радянський Союз, і стала лицем до цивілізованих держав. Євген Саража стояв до останнього, його не лякали ні тортури, ні холод, ні загроза життю. Він пишався народом, що вони всі разом змогли відстояти інтереси країни і її майбутнє.

2014 рік

У Києві виник вакуум влади, у березні 2014 року Росія анексувала Крим. Це було поворотним моментом, початком неоголошеної війни. Одночасно російські та місцеві напіввоєнні структури дали поштовх сепаратизму на Донбасі, були проголошені "народні республіки" в Донецьку та Луганську, якими керували люди, котрі приїхали з РФ, у формі без розпізнавальних знаків. Київ реагував повільно, чекав на президентські вибори наприкінці травня й лише потім зважився на масштабне застосування сили, яку назвав "антитерористичною операцією" (АТО).

АТО 2014рік

Влітку 2014-го українська армія почала тіснити сепаратистів, але наприкінці серпня Росія, як стверджує Київ масштабно застосувала на Донбасі свою армію. Москва це заперечує. Українські сили зазнали поразки під Іловайськом, що стало піком конфлікту. Війна по всій лінії фронту закінчилася підписанням у вересні в Мінську угоди про припинення вогню, яка була швидко порушена. Тоді почалася позиційна війна, яка триває досі. На початку 2015 року сепаратисти перейшли у широкий наступ. Київ знову звинуватив Москву у застосуванні армії без розпізнавальних знаків, РФ знову все заперечувала. Українські сили зазнали поразки в районі вузлового міста Дебальцеве, яке їм довелося поспіхом залишити. Тоді за посередництва ФРН та Франції було підписано Мінськ-2, угоду, яка досі залишається головним документом щодо врегулювання конфлікту. Жоден з його пунктів повністю не виконаний, сторони звинувачують одна одну.

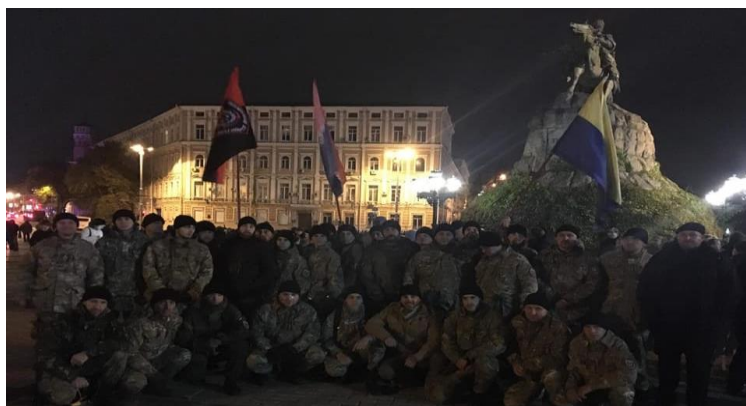
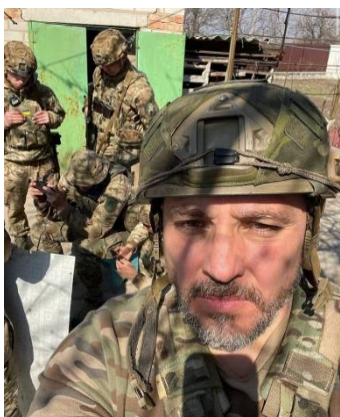
Євген «ДЖЕК» Саража від початку війни був одним із перших серед добровольців, що стали на захист цілісності України і боролися за її кордони та честь. Він був справжнім патріотом, тому що завжди допомагав країні, народу. В цьому він

знаходив себе і вважав що це його обов'язок, як громадянина Батьківщини. На той час його сину було п'ять років і він не хотів щоб він бачив і жив в країні в якій іде війна, тому робив все можливе, щоб вона скоріше закінчилась. На жаль, йому це не вдалося, але він доклав не мало зусиль для цього. За його словами, люди які воювали від початку

Євген Саража були дуже вмотивовані і вони готові були пожертвувати собою, щоб Україна здобула перемогу. Вони всі працювали злагоджено і були однією справжньою командою, допомагали, прикривали, вони були немов велика родина.

І завжди було боляче втрачати когось із членів так би мовити цієї родини. Тому що вони пройшли велику, довгу і небезпечну дорогу разом, знаходили вихід з різних ситуацій, рятували друг друга життя.

21 резервної сотні ДУК ПС

У 2016-2019 роках став командиром 21 резервної сотні ДУК ПС Черкаської області.

У 2019 році Євген повернувся до звичайного життя і став цивільним, але він не забував своїх побратимів, тому завжди підтримував з ними зв'язок, спілкувався по телефону і декілька разів приїзжав, щоб дізнатися що нового, знову відчувати ті емоції та звісно чимось допомогти своїм друзям.

2022 рік

24 лютого 2022 року близько 5 години ранку Путін оголосив війну Україні. Одразу ж російські війська розпочали інтенсивні обстріли підрозділів ЗСУ на сході країни, перетнули північно-східні кордони, а також нанесли ракетно-бомбові удари по аеродромах і складах зброї майже на всій території України. Верховна Рада України одноголосно ухвалила запровадження воєнного стану.

Повномасштабне вторгнення повернуло Євгена Саражу в той період його життя, він вважав своєю місією допомогти країні, саме тому він повернувся до "Вовків Да Вінчі". Служив начальником розвідки механізованого батальйону окремої механізованої бригади.

Історія батальйону тісно пов'язана з постаттю засновника та першого командира батальйону, людиною, що надихає нас на подвиги, героєм України, легендою та другом — Дмитром Коцюбайлом, позивний Да Вінчі. Під керівництвом Дмитра штурмова рота в складі Добровольчого українського корпусу «Правий Сектор» із 2014 року брала участь у найгарячіших точках фронту на Донеччині та Луганщині. Саме завдяки Да Вінчі підрозділ став одним із найефективніших у країні.

ДЖЕК і Да Вінчі

З початком повномасштабного вторгнення бойова група «Вовки Да

Вінчі» стала батальйоном, що офіційно вступив до лав ЗСУ. Брала участь у боях на

Донеччині: у Соледарі, Берестовому, Серебрянці, Володимирівці та Бахмуті; на Луганщині — у Северодонецьку, Лисичанську, Білогорівці, Кременній. Також брали участь у звільненні Харківщини: Балаклії, Ізюму, Куп'янську.

Євгена всі дуже поважали за його вчинки, думки та вислови, за його переконання та любов до Батьківщини. Він не раз рятував своїх побратимів, останній раз він рятував Да Вінчі, на жаль, посмертно. Небесне воїнство він поповнив на Донеччині у місті Лиман, ворожа ракета, що потрапила у командно-спостережний пункт, забрала його життя.

Але, на превеликий жаль, Да Вінчі загинув у березні 2023 в районі Бахмута внаслідок ворожого артобстрілу. Однак батальйон й далі щодня доводить, що гідний продовжувати його справу.

Поховання

Прощання відбулося у Міському будинку культури міста Сміла 22 лютого о 12:00. Прийшло багато людей попрощатися і провести в останню путь героя

України. Поховали «Джека» на Алеї Слави. Тільки після смерті нашого захисника ми дізналися про його безкомпромісну відданість Батьківщині та неймовірні заслуги перед країною.

Прощання з Героєм України

Його мужність та відвага на полі бою, його допомога мирному населенню, його пожертва та самопожертва - все це робить його справжнім Героєм нашого часу. Його жертва та смерть не будуть забуті, але ми будемо пам'ятати його як Героя, який ніколи не боявся стояти на захисті нашої країни. Ми пишаємось нашим загиблим воїном з міста Сміли і завжди будемо пам'ятати його мужність та відвагу. Зустрічали і проводжали загиблого військового сміляни на колінах. Труну з тілом у Міський будинок культури несли військові-побратими під траурну музику. Пам'ять Героя вшанували хвилиною мовчання. Перед присутніми виступили: начальниця Черкаської РВА Валерія Бандурко, міський голова Сергій Ананко, голова Балаклеївської ОТГ Олена Благовісна та побратими Євгена.

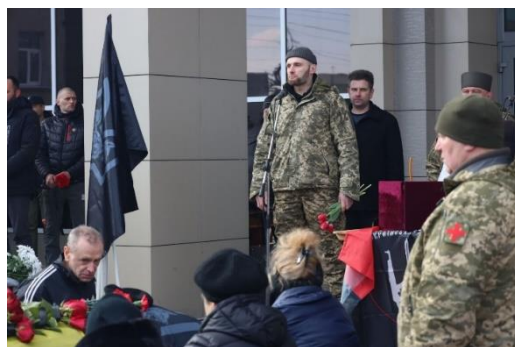
«Євген був людиною, яку можна було ставити при житті у приклад. Для нього поняття «нація» не було якоюсь книжковою абстракцією. Євген дуже любив своїх дітей, пишався своїми сином та донькою. Ми часто їздили з ним в автівці

з огляду на нашу роботу і він часто слухав пісню про доньку. роботу і він часто слухав пісню про доньку. Родина була для нього цінністю. І Євген розумів, наскільки важливо стати на захист родин кожного з нас.»

Прощання з Євгеном

«На жаль, ми не встигли при життю сказати Євгену багато слів подяки. Факт його загибелі не є приводом не робити це. Говоріть йому ці речі у своєму серці, продовжуйте цей діалог, спілкуйтеся з ним уможлядно. Поки ми це робимо, доти він живий», - Дмитро Савченко, військовий побратим.

У Євгена залишилися дружина, син, донечка та брат.

За особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України Саражу Євгена Володимировича нагороджено орденом "Богдана Хмельницького III ступеня" (посмертно). Президент України визнав його заслуги та підтвердив статус справжнього Героя. Ця

відзнака є найвищою військовою нагородою в Україні.

Максим Крапивний

09.11.1998р.н. (назавжди 25)

Максим Крапивний (09.11.1998р) Через шість місяців невідомості наш молодий захисник назавжди повернувся на рідну землю. Він був солдатом, зовнішнім пілотом (оператором) безпілотних літальних апаратів відділення розвідки та корегування взводу безпілотних авіаційних комплексів аеромобільного батальйону в/ч ЗСУ.

Максим народився і виріс у багатодітній сім'ї. Зростав у батьківській любові. Добрий, щирий, життєрадісний, завжди мріяв про щасливе майбутнє своєї родини. Його друзі та рідні згадують, як він завжди був готовий допомогти тому, хто в біді, не був прив'язаний до матеріальних речей, щедро ними ділився.

Ще з дитинства він був допитливим і кмітливим. Разом з батьками відвідував церкву. Брав участь у дитячих таборах, Бібліоних олімпіадах, любив співати.

А в школі цікавився історією, що допомогло сформувати в ньому патріотизм і відвагу.

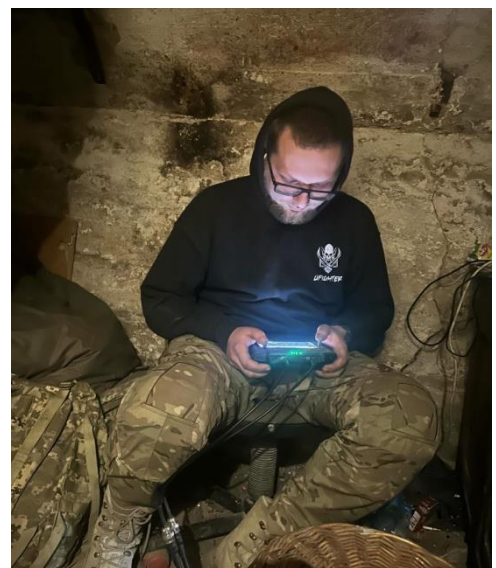
А вже як пішов на війну, будучи далеко від батьків, ніколи не забував подзвонити, цінував кожною розмовою з ними, не нехтував батьківським благословінням. Коли йшов на бойове завдання сам молився і просив молитися. Звичайно, відчував силу молитви там, де смерть дивиться в очі.

Будучи на війні, говорив, що переосмислив життя... були моменти про які шкодував. Прожив би життя по іншому... Сказав би більше добрих слів батькам, і не засмучував би їх. Зрозумів, що любов батьків неоціненна. Хотів щоб батьки могли собі дозволити їздити на відпочинок, в санаторії. Бо самі не могли дозволити собі, адже все життя присвятили дітям. Хоч був далеко, але часто робив близьким, батькам, особливо мамі, якісь подарунки і щиро радів з того. Говорив, цінуй кожен день життя, бо не знаєш, коли воно обірветься.

Це неповторна втрата для його батьків, братів, сестер, друзів для яких в пам'яті він назавжди залишається дорогим серцю сином, братом, надійним другом. Адже немає більшої любові, аніж віддати своє життя за друзів своїх. Бо вчинки говорять голосніше за слова. Нехай пам'ять про його героїчний подвиг ціною життя назавжди залишиться в наших серцях.

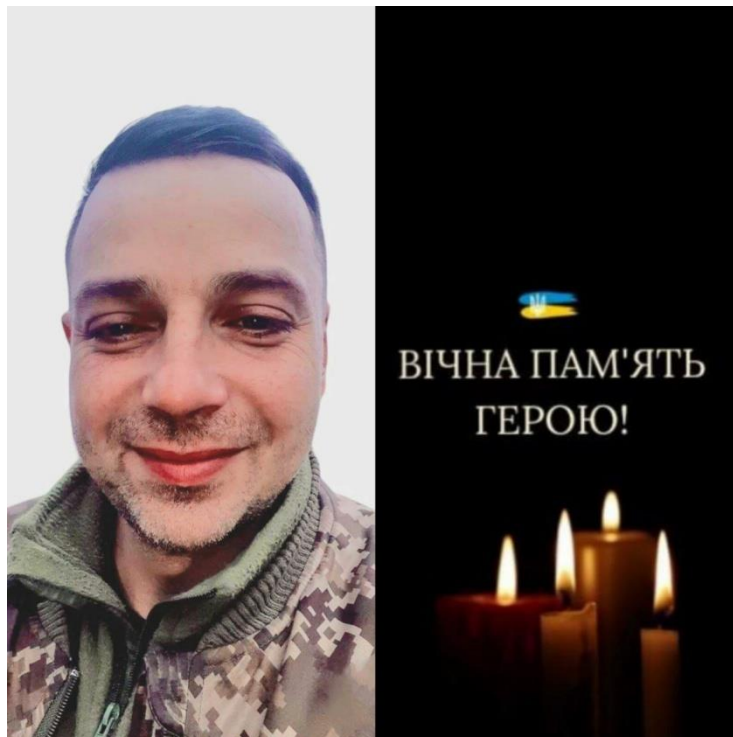
Максим з побратима

Відпочинок Максима

Нажаль, весною -2024 алею героїв поповнив наш випускник

Максим Гнатенко.

Максим Гнатенко

13.04.1988-21.03.2024

Ще один наш захисник, смілянин, справжній патріот України, ГНАТЕНКО Максим Вікторович приєднався до війська небесного...

Максим народився 13 квітня 1988р. у м. Прага (Чехія) в сім'ї військових. Потім разом з батьками переїхав у Смілу, де у 2005 році закінчив школу №3-колегіум. Згодом професію отримував в Одеському технікумі залізничного транспорту. Після випуску із закладу в 2009 році, деякий час трудився на залізничній станції ім. Т.Г. Шевченка. Згодом поїхав за кордон, де об'їздив майже всю Європу, працюючи далекобійником. Все життя Максим дуже любляв техніку та транспорт. Його останнім місцем роботи в цивільному житті стало СТО в місті Черкаси. Вже під час повномасштабного вторгнення ворога на територію України, він активно допомагав волонтерам і військовим ремонтувати бойові автівки.

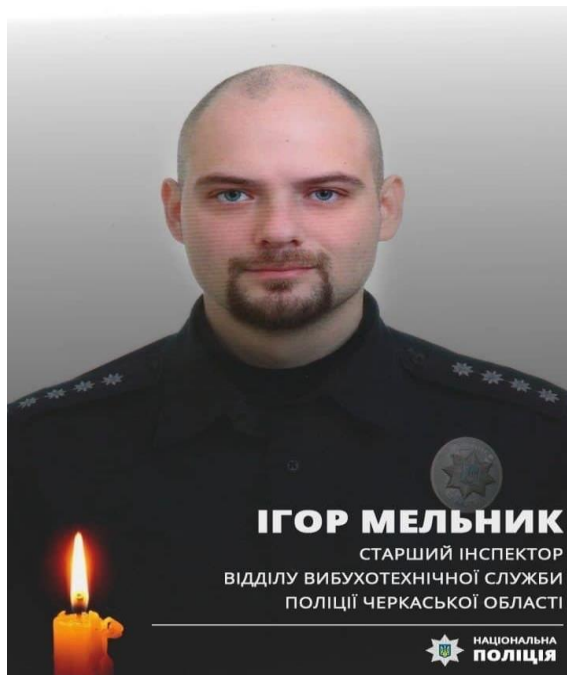
13 листопада 2023 року наш земляк був призваний до лав ЗСУ. Вірний військовій присязі, матрос Максим Гнатенко служив водієм–номером обслуги зенітного ракетного взводу роти вогневої підтримки 1 батальйону морської піхоти в/ч ЗСУ. На превеликий жаль, 21 березня він помер біля одного із населених пунктів Миколаївської області під час проведення занять з бойової підготовки.

Смерть нашого захисника-випускника – тяжка втрата для нашого міста та невимовна трагедія для його батьків і дружини. Всі, хто знав Максима, згадують, яким він був щирим, турботливим, люблячим, комунікабельним, добрим і веселим. Мав дуже багато друзів. Створивши молоду сім'ю, мав чимало мрій та планів на майбутнє. Та не судилося...

Доземний уклін, вічна пам'ять, сердечна вдячність воїну-захиснику!

Поховали Максима Гнатенка на Алеї Слави (Загреблянське кладовище) у рідній Смілі.

В грудні 2022 року наша рідна Сміла та наш заклад отримали трагічну звістку про випускника нашої школи Мельника Ігоря, який трагічно загинув при виконанні бойових завдань на Херсонщині. На даному етапі юні джури працюють над проектом «Пам'ятаємо, не пробачимо!» збираючи матеріали про героїв – випускників, які боронять Україну від російських окупантів.

Мельник Ігор Олегович
09.06.1988 - 07.12.2022

Капітан поліції, старший інспектор відділу вибухотехнічної служби Головного управління Національної поліції в Черкаській області Ігор Мельник загинув підірвавшись на каскаді ворожих мін та боєприпасів 7 грудня 2022 року, виконуючи службовий обов'язок з проведення стабілізаційних заходів на деокупованих територіях у Херсонській області.

Ігор Мельник народився та виріс у нашому рідному місті. Закінчив Смілянську загальноосвітню школу № 3 та Харківський національний університет внутрішніх справ за спеціальністю «Правознавство».

Мама розповідала, що «Ігор з дитинства був дуже відповідальним, завжди прагнув справедливості. Навчання в школі йому давалось легко, він добре навчався, цікавився абсолютно всім, але віддавав перевагу стародавній

історії, історії України, географії. Вільно володів англійською мовою. Багато читав: завжди під рукою книжка. Колекціонував монети. Це була щира, привітна дитина, турботливий та люблячий Син. Син з великої літери, він був сенсом мого життя, моєю душею і моїм всесвітом, син без якого світ для мене став чорно-білим та порожнім».

Ігор був різносторонньою особистістю. Він обожнював спорт, рух, був сповнений енергії. Любив працювати з металом – виготовляв ножі, йому подобалось творити щось нове. За цим заняттям він відпочивав душею. Любив природу і тихий, спокійний відпочинок. Його місцем сили були Карпати – любив походи в гори, останнім сходженням став двохтисячник Піп Іван Чорногірський. Ігор був відкритим, любив життя, любив країну в якій народився та виріс, мріяв та мав багато друзів.

«Ми познайомились з чоловіком в 2013 році. В 2014 році – одружилися. Він був найбільш мудрим, мужнім, вродливим, надійним і щирим. Найкращим коханим чоловіком. Всі роки нашого подружнього життя були щастям, кожен день був незабутнім. Він надихав і заспокоював» - розповіла дружина Ігоря, Надія.

Ігор Мельник впевнено будував свій кар'єрний шлях. Після закінчення університету працював на посаді дільничного Корсунь-Шевченківського відділку поліції, згодом служив експертом-криміналістом в Смілянському районному відділі поліції. Він завжди прагнув чогось більшого, прагнув кар'єрного зросту. У 2019 році отримав підвищення, звання капітана і обіймав посаду начальника відділу кадрів Смілянського райвідділу поліції ГУПН в Черкаській області. А вже з 2020 року – начальника відділу патрульної поліції в місті Сміла. З 2021 року Ігор Мельник почав свій шлях у вибухотехнічній службі ГУНП в Черкаській області на посаді старшого інспектора. До всієї роботи він підходив відповідально, мав надзвичайну стійкість та внутрішню силу.

У жовтні 2022 разом з правоохоронцями розмінювали після деокупації Харківську область. В грудні у складі зведеного загону - Херсонську, де і обірвалося життя Ігоря назавжди...

Нагороджений Герой відзнакою Президента України - орденом «За мужність» III ступеня, посмертно.

Похований Герой на Алеї Слави у рідній Смілі.

У Ігоря залишилася дружина.

Метою роботи є детальне дослідження біографії, життєвих принципів та діяльності видатної людини: священника, волонтера, військового капелана, вчителя, патріота Михайла Михайловича Шевчука.

В сучасному світі складно вірити в безкорисливу допомогу, чисту віру в Бога та безпідставне милосердя до людей. Цей проект спрямований на доведення того, що люди яким можна довіряти ще залишились, на прикладі смілянського православного священника отця Михайла.

Мабуть з дитинства Михайло Михайлович був вихований триматися твердої української позиції. В священницькому сані у Смілі, в єдиній на той час українській церкві, прививав любов до Бога та цінностей української нації. Старався завжди брати активну участь у вирішальних подіях українського народу.

Разом з громадою побудував прикрасу міста Сміла - п'ятикупольний храм на честь Різдва Святого Івана Хрестителя.

*Народився 02.01.1972 р. в у селі Живачів на Покутті
(Івано-Франківська область)*

*Доля занесла продовжувати навчання в Курську
область, де здобув професію агронома*

Здобув звання сержанта

Львівський національний аграрний університет

З дитинства з батьком співав у церковному хорі

Начання в Івано-Франківській Духовній Семінарії

На запрошення з Черкаської єпархії прийняв рішення служити в місті Смела

Закінчив Чернівецький національний університет ім. Юрія Федьковича

*Викладає у школах предмет
«Основи християнської етики»*

*Навчання в Карпатському університеті імені
Августина Волошина*

З початку війни (у 2019 р.) виконує капеланську місію

Нагороди Шевчука Михайла Михайловича

Нагороди Шевчука Михайла Михайловича

Орден преподобного Іллі Муромця (за волонтерську та капеланську діяльність в зоні проведення АТО). 22 грудня 2016 р.

Нагороди Шевчука Михайла Михайловича

Орден архистратига Михаїла II ступені. 22 грудня 2019 р.

Нагороди Шевчука Михайла Михайловича

*Медаль «Покрова Пресвятої Богородиці»
14 грудня 2014 року.*

Нагороди Шевчука Михайла Михайловича

*Медаль «За жертвність і любов до України»
4 жовтня 2016 р.*

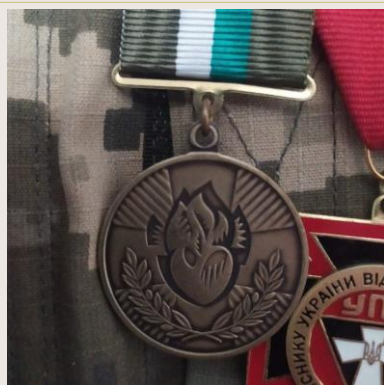
Нагороди Шевчука Михайла Михайловича

*Відзнака для капеланів «За служіння Богу і Україні»
13 жовтня 2016 р.*

Нагороди Шевчука Михайла Михайловича

Відзнака Президента України.

*«За гуманітарну участь в
антитерористичній операції». 2018 р.*

Нагороди Шевчука Михайла Михайловича

Відзнака «Захиснику України від московської агресії» 13 жовтня 2019 р

Нагороди Шевчука Михайла Михайловича

*Медаль «Богдана Хмельницького»
05 березня 2021р.*

Нагороди Шевчука Михайла Михайловича

*Медаль «За волонтерську діяльність»
01 жовтня 2022 р.*

*Одружений, разом з дружиною Оксаною виховали
трьох синів*

